

Poeta matemàtic o matemàtic poeta

Cap matemàtic pot ser-ho del tot si no té també quelcom de poeta, havia afirmat Weierstrass en una ocasió. Aquesta oració em duia de cap. Si matemàtic implica poeta, poeta no té per què implicar matemàtic, però si no ets poeta, mai seràs matemàtic.

Dilluns. 7 del matí. La Barceloneta.

Les llums de l'albada tenyien la foscuria on els estels viuen en presó inabastable. Guardo el bolígraf a la bossa i tanco el quadern, molt malmès ja de dur-lo amunt i avall les vint-i-quatre hores del dia, set dies a la setmana. No m'aixeco, espero. Noto els pantalons molls contra la gespa humida, però sé que si em poso dempeus la sensació serà molt pitjor. M'agradaria dir que, jaient, observant l'embat de les ones a la platja, escolto l'alosa cantar des d'algun arbre entre les dues paral·leles que delimiten el passeig. Però no és així. En algun punt d'una circumferència de radi dos trams de carrer amb centre al lloc on em trobo hi ha obres, i el soroll de sirenes i taladres trenca la plàcida monotonia d'un altre matí.

Enfilo el carrer a mà dreta. No sé quant temps seguiré així, caminant per secants, però m'és igual. Demoro la irremeiable tornada de manera que el meu cap pugui fer-la cada cop més llunyana. No sé ni a què espero. Mentrestant, els peus van formant paràboles contra el terra; primer el dret, ara l'esquerra, i tornem a començar. L'un, l'altre...

El meu reflex rellueix al vidre de l'aparador d'una botiga a la cantonada. Quan m'hi apropo, es desdibuixa i em trobo mirant un llibre, amagat entre fileres d'altres: *La divina comèdia*, de Dant. L'he llegit. Dant era poeta, però també tenia quelcom de matemàtic. 3 llibres amb 33 cants escrits en tercets encadenats formen l'obra magna, un Infern, un Purgatori i un Paradís que, imaginat, resulta en la hiperesfera de

Riemann, amb una dimensió més que l'esfera que tothom coneix. L'escriptor la havia pogut concebre segles abans que nasqués qui en va elaborar la teoria.

Recorro la part negativa de l'eix real, vaig cap a l'1. Quan arribo a un xamfrà a l'origen del pla, descriu un angle recte per agafar direcció $-i$. Al punt $3-2i$ hi ha un parc on solc romandre pel matí a observar com es desperta la ciutat. L'olor a pa acabat de sortir del forn, el brunzit dels primers vehicles, les cares adormides dels nens que han d'anar a l'escola, les campanades de dos quarts de vuit... una suma de sensacions infinitament petites en el temps, integral d'instant.

I continuo la progressió aritmètica de constant 1 que segueixen les meves cames. Ja dec anar pel terme 2351; he recorregut més de 2 quilòmetres vagarejant durant mitja hora, però ja sóc aquí. M'assec a un banc per gaudir del meu retir matinal, obro la bossa i trec la llibreta i el bolígraf. Esquena al respall, cames creuades sobre el seient, mirada alta procurant que no formi una recta de pendent negatiu respecte el terra. Ara, tot allò que passa davant els meus ulls, figures sense definir en un llençol de colors, es troba sota el influx de la meva vareta màgica, que ho captura i ho fa surar sobre la gerra del meu enteniment, gerra que puc buidar sobre el got que és el meu quadern.

Però avui no hi ha suficient líquid de paraules que poder vessar, així que em dispo a revisar i corregir un poema que vaig escriure fa uns dies:

Més enllà del món terrenal,
on viuen formes i colors,
més enllà d'aquelles fronteres
entre les quals mora la vida,
més enllà de l'amor, la mort,
la Matemàtica perdura.

Allà idees són estels
que venen llur cua a qui,
acompanyant de la fortuna,
sap copsar la màgia i bellesa
de què s'impregna el teorema

i es nodreix la demostració.

La Reina de les quantitats,
batejada com Aritmètica,
ara classifica ara ordena
naturals, enters, racionals,
reals i finalment complexos
en ses jornades infinites.

I per definir estructura
treballa sense descans l'Àlgebra,
nascuda als països d'Orient,
que pretenent representar
els valors que desconeixem
utilitza l'abecedari.

Els nens dibuixen a l'espai
triangles i altres figures
que estudia la Geometria,
punts, rectes, plans i interseccions
que transportades a la vida
són imatges a ulls de vianants.

I si hem de mesurar el canvi,
hauríem d'utilitzar el Càlcul,
que vigila rere infinit
com funcions que es troben al pla
varien en diferencials
oblidant allò que és discret.

Li hauria d'afegir una estrofa conclusiva, però m'he allargat massa en el passeig, he de tornar a casa si vull arribar a temps a la facultat de matemàtiques. Guardo el quadern i el bolígraf a la bossa ja per segon cop avui. La parada de metro més propera està a cinc minuts, i mentre hi vaig –corrent, perquè sinó aniré tard a la primera

classe- reflexiono. Seguint la línia de pensament de Weierstrass, es podria dir que no tota la poesia és matemàtica, però la matemàtica sempre és poètica.

I jo, què vull ser, poeta matemàtic o matemàtic poeta?